

базується на довготривалому процесі розвитку економічних наук, які формувались та розвивались разом із розвитком суспільних відносин і є результатом праці провідних науковців.

По-друге, вищенаведений аналіз дозволив дати власне визначення інвестицій. На нашу думку, інвестиції – це вкладення капіталу та інтелектуальних цінностей в об'єкти підприємницької діяльності з метою забезпечення максимальної результативності в майбутньому тобто відтворення на розширеній основі або забезпечення виконання інших соціально-економічних цілей.

Література

1. Харрод Р., Хансен Є. Экономические циклы в национальный доход / Классики кенсианства в 2-х томах. – Том 2. М.: Экономика (серия "Экономическое наследие"), 1997 – 416 с.

2. Фишер С. Экономика / С. Фишер, Р. Дорнбуш, Р. Шмалензи; пер. с англ. 2-го изд. – М.: Дело ЛТД, 1993. – 549 с.

3. Манків Г. Макроекономіка / Г. Манків; пер. с англ., наук.ред. і пер. С.Панчишина. – К.: Основа, 2000. – С. 482.

4. Макконнелл К.Р. Экономикс: принципы, проблемы, политика / К.Р. Макконнелл, С.Л. Брю. В 2 т.: перевод с англ. 13-е издание. Том 2. – М.: изд-во "ИНФРА-М", 2001. – 400 с.

5. Словник сучасної економічної теорії Макмілана / Пер. з англ. – К.: Арттек, 2000. – 640 с.

6. Інвестиційно-інноваційна діяльність: теорія, практика, досвід: Монографія / Денисенко М.П., Михайлова Л.І., Грищенко І.М., Гречан А.П. та ін.; За ред. д.е.н., проф., акад. М.П. Денисенка, д.е.н., проф. Л.І. Михайлової. – Суми: ВТД "Університетська книга", 2008.- 1050 с.

7. Музиченко А.С. Інвестиційна діяльність в Україні. Навчальний посібник. - К.: Кондор, 2005.- 406 с. ISBN 966-7982-73-4

8. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.]/ Т.В. Майорова, - К.: Центр учбової літератури, 2009. - 472 с.- ISBN 978-966-364-883-5

9. Паливода К.В. Інвестиції (на прикладі житлового будівництва в Україні) / К.В. Паливода. – К.: Знання, 2009. – 711 с. ISBN 978-966-346-611-8

КОНСУЛЬТАЦІЇ

Яким чином здійснюється оподаткування операцій банків з відступлення права вимоги та факторингових операцій?

Матеріал підготовлено на основі звернення Незалежної асоціації банків України до Національного банку України щодо застосування податковими органами положень Податкового Кодексу України стосовно оподаткування операцій з відступлення права вимоги.

На даний час почастишали випадки коли **фахівці податкових органів при проведенні перевірок банків не визнають договори відступлення права вимоги укладені банком з суб'єктами господарювання що не являються фінансовими установами**, – цивільно-правовими угодами, що укладені у зв'язку із заміною кредитора у зобов'язанні та передачею первісним кредитором своїх прав іншій особі, на підставі статті 512 Цивільного кодексу України (далі – ЦКУ). Представники податкової служби стверджують, що такі договори є договорами факторингу та повинні укладатися виключно з фактором - фінансовою установою.

Детально про правову природу та суть договорів відступлення права вимоги та факторингу розглядалося у консультації "Договір відступлення права вимоги та факторинг – у чому різниця? Як захистити своє право на вимогу боргу?" Нагадаємо, що згідно ч. 3 ст. 1079 ЦКУ та Закону України "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків

фінансових послуг" факторинг є фінансовою послугою, що має надаватися лише особами учасниками ринків фінансових послуг, які мають відповідні ліцензії.

У Податковому кодексі України (надалі ПКУ) відсутнє визначення та чітке розмежування між поняттями відступлення права вимоги та факторингу, а також розмежування між порядком оподаткування даних операцій.

У ПКУ зазначено, що при першому відступленні зобов'язань за фінансовими кредитами витрати, понесені платником податку – першим кредитором, визначаються в розмірі заборгованості за даними бухгалтерського обліку на дату здійснення такого відступлення, а за іншими цивільно-правовими договорами – у розмірі фактичної заборгованості, що відступається. До складу доходів включається сума коштів, отримана платником податку – першим кредитором від такого відступлення, а також сума його заборгованості, яка погашається, за умов, що така заборгованість була включена до складу витрат.

Відповідно, наслідком таких дій податківців, а саме визнання договорів відступлення права вимоги нікчемними, в актах перевірки, є зобов'язання платника податку видалити зі складу витрат суму заборгованості, право на стягнення якої було предметом такого договору.

(продовження на стор. 30)